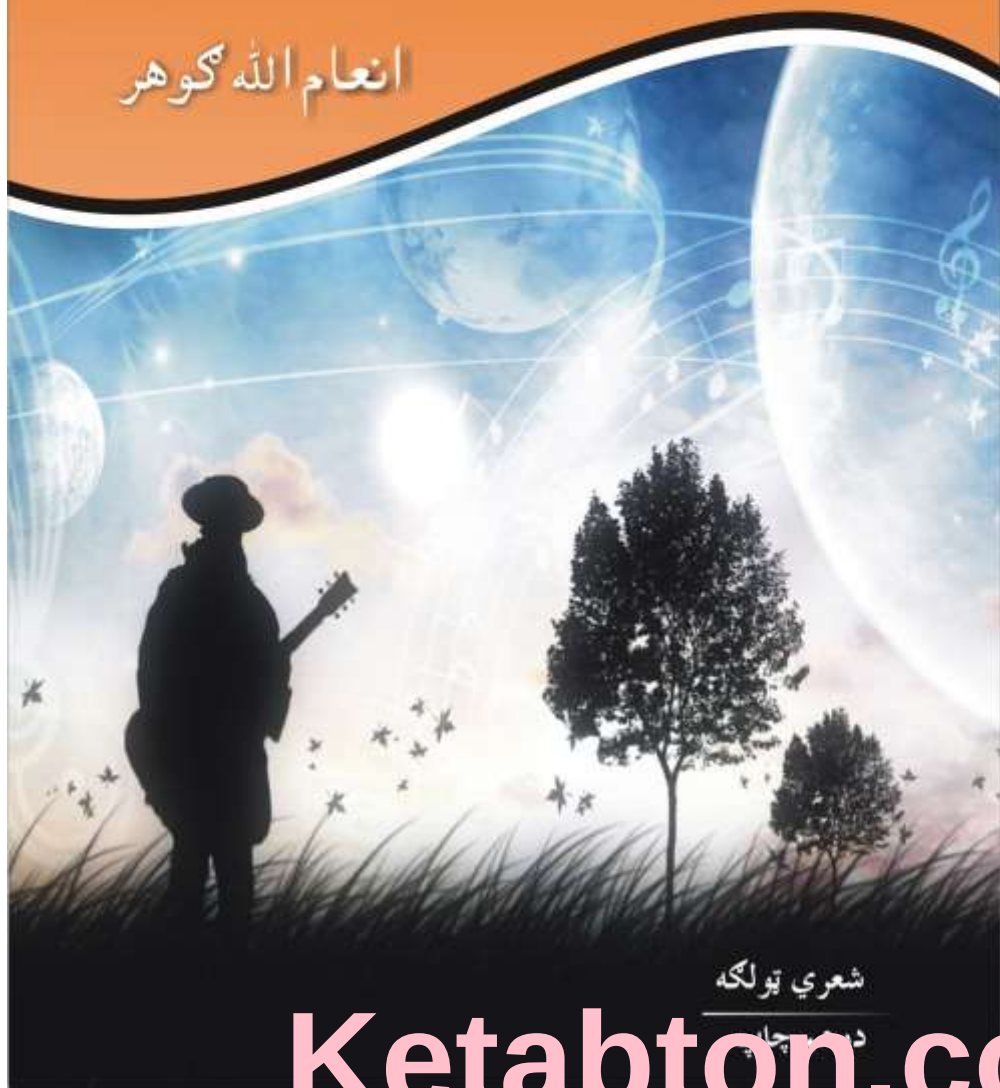

نور دي نري پادشاه

انعام الله گوهر

شعري ٽولگه

دوم چاپ

Ketabton.com

د کتاب خانگړنې

د کتاب نوم: نور دې نه يادوم

شاعر: انعام الله گوهر

کمپوز: پخپله شاعر

پښتۍ: نعمت الله خالد

د چاپ کال: ۲۰۱۳

چاپ شمېر: دويم چاپ/۱۰۰۰ ټوکه

خپرندويه ټولنه: پښتو ادبي غورځنگ، کوټه

د دويم چاپ سريزه

په همدې بهانه ....

په کار خو دا وه چې اوس مې د پخواني کتاب د دويم چاپ په
ځای نوې شعري ټولگه له نوو شعرونو او خبرو سره درنو او خوږو
مينه والو ته وړاندې کړې وه خو يو څو خبرو اړ کړم چې کتاب بيا
چاپ کړم.

ما فکر کاوه چې له کتاب چاپ کولو وروسته به که خدای کول له
نوي شعر او نوي خيال سره راڅرگند شم خو نه پوهيرم څه راباندې
وشول ، دا دې د کتاب تر دويم چاپ پورې مې يوازي په شمار يو
څو غزلې ليکلې دي. او له بلې خوا ما هيڅکله دا فکر نه ؤ کړی چې
ګران لوستونکي به زما کتاب دومره خوښ کړي چې زه به يې دويم
وار چاپ ته اړ شم. د ملګرو په دې مينه او تشويق به له خيره سره
اوس د شعر د چاپريو د بازار دوکاندار شم.

ډېر ملګري راته وايي (نور دې نه يادوم) خو نو د مذكر صيغه ده
ضررو له کوم خواره ملګري دې خفه شوی يې. زه ورته دا وایم
چې (نور) زموږ په سيمه کې يو اضافي توری دی له « نه يادوم » سره
يوازي د تاکيد مرسته کوي. نور يعني له دې وروسته دې نه يادوم. که

د دوی خبره هم شي نو موږ د هغه چا دپاره چې ژوند مو ورسره
 تړلی وي د (جانان) کلیمه کاروو چې مذکر ښکاريزي خو جانان
 ،جانان وي. چې دا خبره ورته وکړم نو ملگري به وايي چې ښه دا يې
 جانان! خو ولې يې نه يادوې. نو رښتيا خبره ده ځکه چې
 جانان د چا کله هېريري
 د هغو هېر شي چې په ذات کم اصل وينه

همدا پورته خبره زما د يوه غزل په قافيه کې هم شوې ده چې
 گوهره ته به دا دروغ وايې تر کومه پورې
 چې بس دا ځل دې يادومه نور دې نه يادوم
 خو بيا هم خپل زړه صبرومه نور دې نه يادوم!
 يوه بله مهمه خبره دا ده چې ما چې په لومړي ځل دا شعري ټولگه
 چاپ کوله نو د دې نوم تر ټاکلو وروسته مې له ډېرو فرهنگي يارانو
 سره مشوره وکړه چې دا نوم څنگه دی او ايا تر دې مخکې خو به د
 بل چا کتاب نه وي. ځيني ملگرو يې ډاډ راکړ چې نه، ځيني نورو به
 يې ويل چې زموږ داسې يو نوم تر غوږ شوی دی خو په غالب گمان
 چې هغه (نوره مې مه يادوه) دی. بس ما هم توکل کړ ځکه زما له
 دې نوم سره ډېرې خاطرې تړلې دي. د کتاب له چاپ کولو وروسته
 د پښتو ادبي غورځنگ لس کلن جشن ته روان وم. په کندهار کې
 له ملگرو سره د يوې شپې دپاره پاتې شوم نو ما ويل راځه د
 ميرويس کتابخانې چکر ولگوه که چېرته دې نوی کتاب پيدا کړ. له

ميرويس سره مې دا خبره ياده كړه چې كتاب مې چاپ شوی (نور دې نه يادوم).

هغه سمدستي راته وويل چې په دې نوم خو له ماسره يو كتاب شته چې د بل چا دی. ما ويل ته راواخله

له لږ ځنډ وروسته يې د ملگري جعفر هــــــــــــــاند شعري ټولگه (نوره دې نه يادوم) راكړ. په ليدو يې خوشاله شوم او خفه هم شوم. خو بيا مې هم زړه ته تسلي وركړه چې څه هغه دې نوره نه يادوم دی. خو زما له دې نوم سره دومره خاطري ډي چې كه تر چاپ كولو مخكې هم ماته پته لگېدلې وای ما به د ملگري جعفر هاند عذر كړی ؤ او د دې نو د اېښولو اجازه به مې ترې غوښتې وه.

بله خبره! زما تكړه ليكوالانو ملگرو لكه ډاكټر ځلانډ، فيصل فاران، ډاكټر امين تنها او داد مــــــــــــــدناوك او داسې يو څو نورو ملگرو زما په كتاب سريزې ليكلې وې. زما خپله دا اراده وه چې له دويم چاپ سره به يې چاپ كړم خو بيا يو څو ملگرو راته وويل چې د دويم چاپ سره سريزې ښې نه دي هغه به بيا ځانته چاپ كړي. چونكه زه په هر وخت كې د ملگرو په مشورو ژوند تېروم نو دا مې هم ومنله خو بيا هم له پاس يادو شويو ليكوالانو ملگرو نه ډېره مننه كوم چې زما كتاب يې نه صرف لوستی دی بلكه هنري او تنقيدي ليكنې يې هم پرې كړې دي.

نور څه نه ليکم يو ځل بيا له ټولو مينه والو مننه کوم چې زموږ د زړه
خبرې د زړه په سترگو کوري او د خپل زړه خبرې يې بولي. دا مو
هم دويم چاپ او تاسو ..... يو ځل بيا هم ستاسو د نېکو نظرونو
او ګټورو مشورو په هيله

په ډېره مينه

انعام الله گوهر

پکتيکا - افغانستان

۰۰۹۳-۷۷۸۷۸۷۴۳۳

۰۰۹۲- ۳۳۳۹۲۹۰۸۵۶

مانه غوښتل خو بس بې ارادې رايـاـدېدې
يو وخت وه چې دورځې او د شپې رايـاـدېدې

چې هر ځل به مې ستا د هيريډلو كوشش وكړ
جانانه هومره ډېر رايادېدې، رايادېدې

منمه، ملامت يم چې بيرته درته راغلم
خو څه وكړم چې نه مې هېرېدې، رايادېدې

مانښام چې ميكډې نه راوتم، ننوتم
د ستا د بيلتانه ترڅې شېبې، رايادېدې

بېگا مې بيا په اوښكو باندې لوند خيست وه گريوان
بېگا مې بيا په زړه راوړېدې، رايادېدې

دا مينه هم جانانه عجيبه ده ستا له لاسه
په مخ مې روڼې اوښكې بهېدې، رايادېدې

تا هسي ماته يو ځلې په شا و راكټلي
خو ماته بيا اشنا ډېرې مودې، رايادېدې

زړه به مې چې كله شو خفه مسافري كې
تر هر چا به هغه ورځ ته ادې ! راياديدي

غزل

زما په زړه کې له مودو نه د يو چا تصوير دى
ماته خو ښکاري چې جانانه دغه ستا تصوير دى

د يوې جينۍ په المارۍ کې تر ښکړيو لاندې
په سره رومال کې خو خطونه او زما تصوير دى

زما له اوښکو په دې ډکو ډکو سترگو کې پروت
د چا د سرو شونډو د مينې د (مسکا) تصوير دى

د مخ له جبهه يې راوباسم او ښکل يې کړمه
اخ شکر خدايه راليږلى مې اشنا تصوير دى

دا په قبرونو چې دا شنې ، سپينې جنډې رپيږي
دا د دې ژوند کيسه او دا ددې دنيا تصوير دى

هغه سړي چا چې زما زړگى ټوټې ټوټې کړ
ساتلى اوس هم ما د هغه بې وفا تصوير دى

غزل

يار مې ښکلې په زړه پورې ، راته گوري
 زړه مې ريږدې، زړه مې ښوري، راته گوري

يو خو ښکلې مې د زړه اسمان کې مېشت دې
 بس له ورايه لکه ستوري ، راته گوري

زه خو دا له خدايه غواړم چې جانان مې
 راته گوري، راته گوري، راته گوري

چې جانان مې راکتل نه، ها وخت تېر شو
 اوس خبري کوي نوري، راته گوري

زه دولت ځکه نه غواړمه چې بيا به
 ډېر مايوسه، ډېر کمزوري، راته گوري

وې ځه بل وخت به خوله درکړمه گوهره
 اوس ډېر خلک له هر لوري راته گوري

غزل

دا رانه مه پوښته چې بدې او که ښې تيرې شوې
له تانه پرته مې هم ورځې تېرېدې، تيرې شوې

له کوم سړي سره مې چې مينه په ساعت کې وشوه
لا مې هېر نه دی گوره خومره زمانې تيرې شوې

لکه منشور نه چې د لمر رڼا اووه رنگه ووزي
له زړه مې داسې ستا د ښکلي مخ شغلې تيرې شوې

ستا د وصال او سپينې خولې وعدې لا نه شوې پوره
جانانه، خومره ډېرې ورځې خومره شپې تيرې شوې

په خدای چې اوس مې هم زړه ودریږي، وډار شمه
په ما غريب ستا د فراق ترڅې شپې تيرې شوې

اوس د مرگونو، ژړاگانو پروا نه لري څوک
په دغو خلکو د مرگ دومره حادثې تيرې شوې

غزل

نه مې د ورځې شته خوبونه نه بېگا له غمه
د ژوند په خوند باندې هيڅ پوی نه شومه ستا له غمه

د جانان غمه سرخوړليې لږ مهلت خو راکړه
چې ځان راخلاص کړم د دې خواري دنيا له غمه

خلک به هسې وايي دا چې ليونی شومه زه
زه خو ملگرو ليونی شوم په رښتيا له غمه

ستا له جفا نه پس په دې خبره ښه پوی شومه
په دې دنيا کې نه مې کيږي څوک د چا له غمه

بېگا مې بيا کړه ياره ټوله شپه په وينه تيره
بېگا مې خدای شته ياره ډېر ژرلي بيا له غمه

دا کړښې نه دې چې بې لولې ته په مخ د کاغذ
گوهر خو ليکې دا هر څه گوره اشنا، له غمه

غزل

سور اور دی او عذاب دی بې له یاره زندگي
تر خو به تېرومه داسې خواره زندگي

د هغه چا له لاسه یم په ژوند پوري ستومان
کوله چې به ما د چا دپاره زندگي

بیا به یې هم ستا په پښو کې کېږدمه جانانه
که راکړي راته خدای په خو خو واره زندگي

تر خو به د ذلت ژوند تېروو په غلامۍ کې
بس واخلي نوره ته رانه باده، زندگي

داسي یو د خوف طوفان رالوتی په وطن کې
چې نه غواړي اوس دلته څوک له پاره زندگي

ځان په مینه پوه کړه، مینه وپېژنه شېخه
تر کومه به کوي داسي بېکاره زندگي

دگوهر غم او خوښي دي ستایه لاس کې یاره
وتلې د گوهر ده له اختیاره زندگي

غزل

يار چې مې کله په غاښو کې شونډې سرې ونيسي
لکه مړوند کې چې د سرو گلو غونچې ونيسي

منم چې مينه مو جانانه په ساعت کې وشوه
خو هېرول به دي بيا ډېري زمانې ونيسي

دار ته به هم زه په رضا او په خدا لار شمه
خو که څوک راشي ما په جرم د (هغې) ونيسي

شېخ هم په ښکلو باندې لاس اړوي، مينه کوي
بس چې څوک ورشي دې په لاس کې زر تسبيې ونيسي

زما جانان چې چيرته اوسي دا وصيت مې واورئ
زه چې مړ کېږم زما سترگې دي دورې ونيسي

که دغه حال وه په دې ځای کې نو به وگورې ته
خو کاله پس به دا وطن، ټول هديرې ونيسي

علاج يې ماته دې مالوم گوهر به هله روغ شي
چې يار غېږ ورکړي او خپل زړه ته يې نژدې ونيسي

غزل

د غفلت په خوب ويده دې لکه مري
 ځيني ځيني پښتانه دي لکه مري

دا زموږ د پاک وطن پاک شهيدان ټول
 دا ژوندي دي، داسي نه دي لکه مري

ځيني خلک په عزت کې څومره سپک دي
 بس په وزن کې درانه دي لکه مري

لږ د خپلو عاشقانو احوال واخله
 په کوڅه کې دې پراته دي لکه مري

له گوهره چې ته لارې نازولې
 ارمانونه يې اوس مړه دي لکه مري

غزل

خدای شته په اوبنکو دې لمانځم جانانه هر ماسخوتن
راته ياديږې ستا خبرې بس اکثر ماسخوتن

پاس په سپوږمۍ کې راته ستا ښکلې څهره ښکاريږي
چې ويده کيږم ، په بالښت لگوم سر ، ماسخوتن

ډير مې ياديږي کاشکي تللی يار په خوب ووينم
خدایه ورځ تېره کړې نن زر ، چې راشي زر ماسخوتن

بيگه مې ستا شايسته مخ اوليد نو چيغه مې کړه
له کومې خوا راوخوت خلکو دغه لمر ، ماسخوتن

ستا پاکه مينه لکه وينه په رگونو کې زما
زړه مې کوي ستا د نامې ذکر سحر ، ماسخوتن

خلک ويده شي خو دی ژاړي تر سهاره پوري
دغه حالت بس سروکال وي د گوهر ، ماسخوتن

غزل

لکه غزل لکه نغمې خوږې خوږې خبرې
په زړه مې اوري ياره ستا پستې پستې خبرې

بڼه مې په ياد دې لا تر اوسه مې هېر شوي نه دي
چې زه به غوږ وم تا به کړې وړې وړې خبرې

جينۍ ته خوب ورځي او سترگې يې وي سرې د ورځي
کړي تر ناوخته له خپل يار سره د شپې خبرې

که يارانې راسره نه کوي نو مه يې کوه
راسره کړه په شواروزکې يو، دوه ،درې خبرې

هېر به مې نه شي او تر مرگه به يادېږي راته
جانانه ستا هغه يو څو ترڅې ترڅې خبرې

ملگري وايي چې په شعر کې يې نوبت نشته دی
گوهر کوي هغه زړې کيسې ،زړې خبرې

غزل

په زړه مې اوري ستا د ميني هغه تېر وختونه
له ډېره وخته پس مې هم لا نه دې هېر وختونه

تا به هېر نه کړي دا کمبخت زړه مې زه پېژنمه
که ووځي هر څو ياره ، ډېر کلونه ، ډېر وختونه

زما په واړه لالهانده او په سترې ژوند کې
د خوشالۍ او د خدا دې ، څو په شمېر وختونه

اوس مې په دغه خوار حالت پوري خدا مه کوه
رقيبېه ما هم ډېر تير کړي ستا په څېر وختونه

گوهر دي مې شي يا دې ژوند شي په دې غبرگو سترگو
چې تېروي به په خدا ستا نه بغېر وختونه

غزل

ټولې کيسې دي هېرومه ، نور دې نه يادوم
ما فيصله کړې صنمه ، نور دې نه يادوم

په دې پوهېږم چې تر مرگه به دې هېر نه کړمه
خو بيا هم خپل زړه صبرومه ، نور دې نه يادوم

تا د رقيب سره جانانه يوځای نه شم ليدى
زه درنه بل وطن ته ځمه ، نور دې نه يادوم

نور به زه ياره ستا لپاره اوښکې نه تويوم
بس زندگې تېروم سمه ، نور دې نه يادوم

ته مې په دغه سوي حال باندې خندا کوې ، او
زه ټوله شپه ژاړم له غمه ، نور دې نه يادوم

گوهره ته به دا دروغ وايې تر کومه پورې
چې بس دا ځل دې يادومه ، نور دې نه يادوم

غزل

لږ ساده و .ليونى نه و ملگرو
گوهر دومره بد سړى نه و ملگرو

دا په زړه مې چې د کوم خنجر گوزار دى
دا اشنا ښکاري ،پردى نه و ملگرو

د پښتو په شاعري کې به مې راج وي
که خیرت و او مرگى نه و ملگرو

دغه چم و، دا کوڅې وې، دا محفل و
تاسو نه وئ، ساتېرى نه و ملگرو

دا (شاعر) چې اوس په چيغو چيغو ژاړي
دا په زړه دومره نرۍ نه و ملگرو

دا غزل به د گوهر درته يادگار وي
خامخا که چيري دى نه و ملگرو

غزل

د دغه باغ او د بلبل مزه اوس نه ده پاتې
پاني يې زهر شوې د گل مزه اوس نه ده پاتې

دستا په سترگو کي د ميني اظهار نه ښکاري اوس
ستا د خواره واره اوربل مزه اوس نه ده پاتې

پښتانه اوس دلته په ژوند باندې ستومانه دي ټول
د پېښور او د کابل مزه اوس نه ده پاتې

ياره چې ستا خوږو يادونو په کي ژوند تېراوه
ددې زړگي ددې گوهگل مزه اوس نه ده پاتې

چي يار دي لاره بې وفا شو، د بل چا شودرنه
گوهره ستا هم د غزل مزه اوس نه ده پاتې

غزل

چي دوه مين کړي سره ښکل، ماته راياده شې ته
بورا چي کښي په کوم گل، ماته راياده شې ته

ما چي دستا د هېرېدلو کوشش کړی هر ځل
تر ټولو زياته هغه ځل، ماته راياده شې ته

په پرديسي کي راته هر څوک ستا په خبر ښکاريږي
لاس چي وهي څوک په اوربل، ماته راياده شې ته

هغه چي تا به د کابل خوږې قيصې کولې
ذکر چي کړي څوک د کابل، ماته راياده شې ته

دساه په هره يوه کړي مي دستا نام نوشته
د ژوندانه په هر منزل، ماته راياده شې ته

د خيال او فکر تخيل مي د ستا لور ته يوسي
گهر چي ليکمه غزل، ماته راياده شې ته

غزل

بې وفا ! ستا پرېښولو ته خفه يم
زه د خپل ژوند تېرولو ته خفه يم

گران کار نه دی ستا تر دره خو به درشم
خو واپس بیرته راتللو ته خفه يم

دا نو څنگه محبت دی چې کال تېر شو
د یوې خولگۍ غوښتلو ته خفه يم

زه اوس بیا نوی مین شوم ،رنگ مې زیړ دی
بیا سوچو او ژړېدلو ته خفه يم

زه په مینه کې هر وخت ځکه کېږم
چې دخپل یار هېرولو ته خفه يم

بیا شپه راغله تنهائي شوله گوهره
درد، په شعر کې رانغښتلو ته خفه يم

غزل

ما ويل بيا به مينه نه كوم خو بيا مې وکړه
بس دومره پوه شومه جانانه چې خطا مې وکړه

خدایه هغه کس رانصيب کړې چې په زړه کې مې دی
بيگا مې وژړل بڼه ډېر او دا دعامې وکړه

ته خو به خود هم نه منې چې زړه دې وړی له ما
غل خو پخپله باندې نه وايي چې غلا مې وکړه

تا هم خپل کار اوکړ جانانه او جفا دې وکړه
ما هم خپل فرض دی پوره کړی او وفامې وکړه

بيا خو به ته هم ټوله شپه ژاړې، پښېمانه به يې
که دې ازار کړمه لاليه او ښېرا مې وکړه

د رقيب سر مې دی مات کړی د خپل يار په چم کې
گوهره خوښ يم چې دا لويه غزا مې وکړه

غزل

د جانان له ډېره غمه شاعري کړم
د هجران له ډېره غمه شاعري کړم

بيا د يار له کوڅې راغلم بې ديدنه
يم روان، له ډېره غمه شاعري کړم

چې دا دومره دروند غم يوسم ، کانی نه يم
زه انسان له ډېره غمه شاعري کړم

د بيلتون او درقيب تر منځ راگېر يم
يم حيران، له ډېره غمه شاعري کړم

چې زما د شاعري سبب دې وپوښت
اخ قربان ! له ډېره غمه شاعري کړم

فکر مه کړئ چې گوهر بس سم وزگار دی
په ايمان، له ډېره غمه شاعري کړم

غزل

ورځ مې خرابه وي چې تاته مې کتلي نه وي
داسي شپې کمي دې چې ما په کې ژړلي نه وي

هغه سړی د بيلتانه په غمو څه خبر وي
چا چې په ټول ژوند کې غمونه هيڅ ليدلي نه وي

په دې دنيا کې هر عمل لکه په غره کې چيغه
بد به ونه ربيي چې هر چا بد کرلي نه وي

خدايه تر هغه مې ژوندی لرې تر څو پورې چې
ټول پښتانه مې په يوه تگر ليدلي نه وي

د ستا په هجر گلالۍ دومره ژړلي دې ما
دومره به تا چېرته په عمر کې خندلي نه وي

گوهر له تاسره کړي دومره ډېره مينه ياره
ستا په خوب خاطر کې هم کله راغلي نه وي

غزل

مين چي نه وي زندگي باندي هيڅ نه پوهيږي
هغه په درد د تنهايي باندي هيڅ نه پوهيږي

زړه چي ورنه کړې دلداري باندي هيڅ نه پوهيږي
دا ټکلي ټکلي په ياري باندي هيڅ نه پوهيږي

کلی يې ټول په ما خبر کړ ځوانيمرگه يې کړې
وړه جينۍ په ريار باندي هيڅ نه پوهيږي

څوک چي سرې شونډې، توري سترگي شاعري نه بولي
والله هغوئ په شاعري باندي هيڅ نه پوهيږي

د خلکو زړونه يې پرېښي دي جومات کي ناست دی
زاهد په چل د بندگي باندي هيڅ نه پوهيږي

غزل

ستا د سترگو نشانه به شم يوه ورځ
د غمونو افسانه به شم يوه ورځ

که ستا حسن زما مينه وه همداسې
د دې خلکو تماشه به شم يوه ورځ

له دې غم او له ژړا سره زړگيه !
ته غم مه کړه ،اموخته به شم يوه ورځ

که دې هره ورځ دا هسې ځورولم
درنه لار به شم ،خفه به شم يوه ورځ

د غزل د عروجونو په اسمان کې
لکه ستوری رانېکاره به شم يوه ورځ

د هغې د لیونۍ مینې د لاسه
سودايي او دیوانه به شم يوه ورځ

غزل

بيا راباندي راغلل ستا غمونه، دريابونه
ياره وارخطا مي شول خيالونه، دريابونه

ژوند دی تېروم يې بس په تشو اميدونو
ځکه راته ښکاري سراپونه، دريابونه

نن مي په يو جام گوذاره نه کيږي بې سوره يم
نن خو ساقي راکړه دريابونه، دريابونه

سترگوپه درياب کي چي دي دوو کسو ته گورم
ذهن ته مي راشي زر موجونه، دريابونه

تراوسه مي يوه خبر خوښيږي، راياديږي
چا راته ويل چي کتابونه، دريابونه

ولي مي په چيغو ژړوې داسي ناترسه
په مخ مي ځي د اوښکو سپلاپونه، دريابونه

شعر کي دي گوهر د حکمت غواړمه گوهره
ډک دي له گوهر و دي شعرونه، دريابونه

غزل

زړه کي پيدا شوې مي جذبه ده، عجيبه غوندي
خدايه دغه مينه پښتنه ده، عجيبه غوندي

داچي په خاورين وجود سپلونه داسمان کوي
خلکود ضعيف انسان رتبه ده، عجيبه غوندي

ځان او له جهان نه سپرې دومره بې پرواکړي
خومره دادعشق ظالم نشه ده، عجيبه غوندي

سترې دې په ژوند کړي خوپه مرگ دي قدر زيات شي
دغه دود، دستور او فلسفه ده، عجيبه غوندي

يادونه دي دسيوري غوندي گډه راسره درومي
څارجاننه زما اوستا رشته ده، عجيبه غوندي

په ژبه د نغمو کي دزړه درد بيانول دي
گوهره شاعري هم سلسله ده، عجيبه غوندي

غزل

زړه مي رانه غواړي د اشنا په څېر يو څوک
نه مي کړ پيدا ياره د ستا په څېر يو څوک

هو دا منم ښکلي به ډېر وي دې جهان کي
زه غواړمه د هغه بې وفا په څېر يو څوک

ته که په خپل حسن باندي ناز کوې دا واوره
نه به کړې مين ښکليه زما په څېر يو څوک

کله چي را ياد شي ټول دردونه مي قرار شي
زړه کي مي دی مېشت دمسيحا په څېر يو څوک

ښکاري دغه خاوره يو ځل بيا انقلاب غواړي
خدایه کړې پيدا د احمدشاه په څېر يو څوک

وتراشي لفظونه ترې گوهر د غزل جوړکړي
صفت لري دې ځای کي دکيميا په څېر يو څوک

غزل

ډېري ژړا مي سترگي سرې دي ، راشه
شپې مي کلونو نه اوږدې دي، راشه

ټوله شپه وينس يمه د ستورو غونډې
د بېلتانه ترخې لمحې دي، راشه

لا خو دي زه په ناز پوی شوی نه يم
لا مي په زړه پاتي کيسې دي، راشه

په لوی جهان کي ځان يواځي بولم
د محفل ټولي شمعي مړې دي، راشه

جانانه بس دی نور د خدای په خاطر
راسره کړې دي وعدې دي، راشه

عمر مي ټول په انتظار کي تېر شو
زما گوهر اخري شپې دي، راشه

غزل

گل وي خو اغزی شوې، له نظره شوې
لارې پردی شوې، له نظره شوې

اخ زړه سپېلنی شوې، له نظره شوې
بنکلو ته لوگی شوې، له نظره شوې

خه درسره وکړم خواروزار ژونده
غمجن مازیگری شوې، له نظره شوې

خوشحال به وي، بې غمه وي، خندل به دي
اوس چي رازلمی شوې، له نظره شوې

خدای خبر گوهره چي په چا پسې
لارې لېونی شوې، له نظره شوې

غزل

بيا دې له ځانه سره ولې دا غمونه راوړل
مين شوې څه له زړه او څه له دې دردونه راوړل

له مرگه پس به هم نكړ منكر ته دا وایمه
ما له خپل ځان سره نیمگړي ارمانونه راوړل

موږ خلک څه کوو چې څه رنگ تماشې یې وکړې
ستا له کوڅې خو موږ واپس داغلي زړونه راوړل

خدایه په هغو خلکو جنگ پورې کړې، ختم یې کړې
دا کومو خلکو چې زموږ چم ته جنگونه راوړل

دا د هغو کار دی چې څنگ کې یې خنجر نیولی
کنه پښتون خو لاس کې هر چاته گلونه راوړل

گوهر د سرو او سپینو وس نه لري گرانه یاره
د تا لپاره یې څو مات او گوډ شعرونه راوړل

غزل

مینه تینگه اراده غواړي گوهره
مینه لویه حوصله غواړي گوهره

په شیشه غر پرې کول اسانه نه دي
دا د عشق پاکه جذبه غواړي گوهره

اوس مې زړه کې د جانان یادونه نشته
یادول خو حافظه غواړي گوهره

زړه مې زړه غواړي له تانه، زړه دې راکړه
زړه مې نور خیزونه نه غواړي گوهره

دلته خلک مینه کفر گني چوپ شه
دلته خلک بهانه غواړي گوهره

شاعري اسانه نه ده ، شاعري خو
د غمونو سرمایه غواړي گوهره

غزل

کاشکې تللی وای له ځانه چېرته لري
له دې خلکو له جهانې چېرته لري

زما زړه کور د غمو او اندېښنو دی
لاړ شه بل ځای ته ارمانه چېرته لري

دلته خلک قدر نه کوي د مینې
څه چې وتښتو جانانه چېرته لري

دا په کوم ځای کې شوم پاتې خبر نه یم
زه د عشق له کاروانه چېرته لري

بیا یې قدر ور معلوم شي، بیا خفه وي
څوک چې لاړ شي له یو چانه چېرته لري

دا جنگونه او دا شر خدایه ته یوسې
بس یو خوا ته له افغانه چېرته لري

که مې څه مجبوري نه وای گهر وایي
زه به نه تلم له جانانه چېرته لري

غزل

گډه مي شوې په وينه کې خپل ځان کې راته ته ښکاري
خدايه په دوو سترگو د جانان کې راته ته ښکاري

سره غرمه کې ته يې . په زېږي مازديگر تا وينم
ستوری شې، سپوږمۍ شې پاس اسمان کې راته ته ښکاري

کله چې يوازي شمه، سر په زنگون کېږمه
خيال شې تصور شې په گرېوان کې راته ته ښکاري

دا ځکه د دنيا له ستمونو فرياد نه کړم
خدايه ! په دې هر سخت امتحان کې راته ته ښکاري

څنگه اوس له تا نه بغير بل چاته زړه ورکړمه
يه جانانه ! خدايېو په ايمان کې راته ته ښکاري

پرتۀ ستا له مخه زه په سترگو بل څه نه وينم
ټولو ښايستونو د جهان کې راته ته ښکاري

زه گوهر خو ستا له ښکلو سترگو الهام اخلم
ځکه په هر مخ د خپل دېوان کې راته ته ښکاري

غزل

له خپل زړه به بې اوباسم ارمان رو، رو
هيروم به نازولی جانان رو، رو

ستا غمو په ما خوبونه حرام کړي
ټوله شپه مي اوبنکي ځي په گړپوان رو، رو

د ځواني بېړۍ مې گورم چي ډوبېږي
د بيلتون په ميراث مړي طوفان رو، رو

ماته هغه وخت ته زياته راياديږي
چې ماښام وي او ورپري باران رو، رو

تل به نه وي ستا غرور، زما ژړاگانې
خدای به تير کړي ستا د حسن دوران رو، رو

اعتبار سرې په چا وکړي حيران يم
ياران خپري د لستوني ماران رو، رو

داسي ښکاري چې اخر به ليونی شم
زه پوهيږمه گوهره په ځان رو، رو

غزل

جانان د عشق په دام کې گير کړم، بيا يې پرېښولم
بند يې د زلفو په زنځير کړم، بيا يې پرېښولم

هغه سړی مې څنگه يار شو، څه بې وخته لاړو
زه يې ښه پوهه په تقدير کړم، بيا يې پرېښولم

مخ يې له ورايه رابښکاره کړ، خوله يې رانه کړه بيا
ظالم د خپل حسن فقير کړم، بيا يې پرېښولم

ما به د شمعي غوندي درسته شپه په وينه خوړه
جانان عادت زه په شوگير کړم، بيا يې پرېښولم

د بې وفا لالي قيصه به درته څه وکړمه
گوهره بس زه يې شاعر کړم، بيا يې پرېښولم

غزل

ډېر ځل داسي شوي چې له ځانه يو تېر شوي
عشق کې مونږ له گټې او تاوانه يو تېر شوي

شپږ کليمې ووايو چې ستا له کوڅې راشو
هسي نه چې هلته له ايمانه يو تېر شوي

خو چې دلته خلک قدر پېژني د ميني
هاغه وخت به موږ له دې جهانې يو تېر شوي

يار مو له رقيب سره ليدلی دی په څنگ کې
خو واري له دې سخت امتحانه يو تېر شوي

اوس خو د حالاتو مجبوري ده کنې هر وخت
موږ له خپلې خاوري ډېر په گرانه يو تېر شوي

يار، رانه لاس واخيستو گوهره دا سې وخت کې
اوس چې موږ د مينې له اسمانه يو تېر شوي

غزل

زړه مې د خپل زړه له دېرې نه بهر مه اوباسه
جانانه ما د حافظې نه بهر مه اوباسه

د يو چا غم په مخه كړې يم دلته راغلم
ساقی ما نن د ميكدې نه بهر مه اوباسه

زه مې په خپل ځان باندې نه يم، په تا ډارېږم
ما پسې سر له دروازې نه بهر مه اوباسه

دا څه خبرې مې بس پرېږده چې په زړه پاتې وي
دا څه خبرې مې د خولې نه بهر مه اوباسه

نور مې په ځان پسې د خلكو تر مخ مه ژړوه
ما د پښتو له دايرې نه بهر مه اوباسه

گوهره دلته مې هم زړه ډېر بې قراره دی، خو
ما مې دخپل يار له كوڅې نه بهر مه اوباسه

غزل

ستا په ياري کې راته هر اميد ، ارمان ښکاريږي
په دغه رنگ خو دغه ژوند تېرول گران ښکاريږي

زما په زړه کې محبت داسې ريښې وکړلې
چې اوس له ورايه راته هر ښکلی جانان ښکاريږي

خوک چې په ښکلو اعتماد کوي او زړه ورکوي
ماته خو دغه سړی خدای شته ډير نادان ښکاريږي

دا به زما ددغه خپل پښتون طبيعت وجه وي
رقيب که هر څومره شي نیک، ماته شيطان ښکاريږي

له دې نه پورته نو دا مينه نوره څه ته وايي
تاته چې گورمه جانانه ، ماته ځان ښکاريږي

دا د اسلام ټيکه دارانو ته له ځانه پرته
په دې دنيا کې خدای که هيڅوک مسلمان ښکاريږي

دغه زوی مړي په پردو غمو ځواني ضايع کړه
چې ورته گورم گوهر هر وخت پريشان ښکاريږي

غزل

ماته پته ده چې ښه درته يادېږم
ته دروغ وايې له زړه درته يادېږم

راشه مخ قبلې ته واړوه جانانه
بيا قسم وکړه چې نه درته يادېږم؟

دواړه سترگې دي بيا ډکي دي له اوبښکو
مور وهلې يې که زه درته يادېږم؟

اخ جانانه زړه مې ټک شو پښو ته راغی
څه دې وويلو څه؟ درته يادېږم؟

چې يو ځل د تورو خاورو بنديوان شم
نو گوهر به بيا هله درته يادېږم

غزل

جانانه ستا د خپلولو طريقه نه راځي
په تا د ځان قربانولو طريقه نه راځي

دې گلابي مخ ته دې ځکه هسې ځير گورمه
د دې گلاب د ښکلولو طريقه نه راځي
يم مسلمان يمه افغان پرته له خدايه، بل ته
بې خوده سر د ټيټېدلو طريقه نه راځي
ځان سره سل رنگه خبرې او سوچونه وکړم
خو د يار مخکې د ويلو طريقه نه راځي
ته يې ښکلا ته خوشحالي ته مې سکون يې د ژوند
پرته له تا د اوسېدلو طريقه نه راځي
خاوند ه ته خو مې د خوږ زړگي نه ښه خبر يې
د دعاگانو د غوښتلو طريقه نه راځي

په دې خوږه ساده پښتو کې به دې ستايم هر وخت
نور ما گوهر ته د ليکلو طريقه نه راځي

د جلال امرخيل د غزل په ليکه

غزل

نن مې په زړگي مسته هوا راځي
داسې راته بڼکاري چې اشنا راځي

ستا يادونه ما کړي وراخطا داسې
سم لکه جبريل چې په حرا راځي

ستا د خندنو سترگو بلا واخلم
زه چې درته گورمه ژړا راځي

زما د زړه د ياد له کوه طور خخه
يار له هرې خوا نه ستا ندا راځي

زما د ليونتوب پوښتنه مه کوه
گوره دا الزام به بيا په تا راځي

يار راته وعده د سبا راکړله
خدايه اوس به کله دا سبا راځي

ښه وخت به گوهره خير دی هم راشي
تل خو په تيارو پسې رڼا راځي

غزل

ووايم روح که درته زړه ووايم
يمه حيران چې درته څه ووايم

محفل دى ټول له رقيباً نونه ډک
د زړه قيصه به په لمبه ووايم

کله دې سوچ کې دومره لرې لار شم
چې تاته ځان او ځان ته، ته ووايم

دا تورې زلفې که دې توره شپه ده
بيا به دې سپين مخ ته لمبه ووايم

که دې ژوندی دملالۍ تاريخ کړ
درته به کلکه پښتنه ووايم

گوهره مه پوښته د زړه رازونه
ښه به وي دا زه چه څه نه ووايم

غزل

لکه شمع سوځېدم به تر سهاره
ستا فراق وه، ژړېدم به تر سهاره

د هجران ترخې شېبې وې، تنه يې وه
بې وسي وه، کړېدم به تر سهاره

کړۍ شپه به ستا په لارو په کوڅو کې
ليونی وم، گرځېدم به تر سهاره

د غماز او ستا تر منځ به مرکې وې
زه به ناست وم، ځوړېدم به تر سهاره

چې به يار په غېږ کې ونيولم کله
بيا به مست وم، زنگېدم به تر سهاره

هر شپه چې تېريده به ستا په غم کې
اف توبه ده! مې کېدم به تر سهاره

پاکه مينه وه گوهره، په يوه خوله
عجيبه ده، شرمېدم به تر سهاره

غزل

سوزې مې په څه په سره انگار باندې جانانه
مه رډه شنه خالونه په رخسار باندې جانانه

زړه مې نور زخمي دی او وتلی دی له کاره
غمونه راکوه خو لږ په شمار باندې جانانه

کړۍ شپه مې په غېږ کې د شبنم په شانې پروت وې
مه پاڅېږه اوس په شنه سهار باندې جانانه

بيا به هم په جاره ستا د ميني اعلان وکړم
که شمه د منصور غونډې په دار باندې جانانه

تا چې له غماز سره لاس يو کړ زما مرگ ته
زړه مې درنه تور شو په دې کار باندې جانانه

غلی مه تېرېږه گوره لاس کړه راته پورته
کله مې چې راشې په مزار باندې جانانه

بس دی کنه نور د سپينې خولې وعده پوره کړه
مې دې کړ گوهر په انتظار باندې جانانه

غزل

چې ستا له دغو سترگو غلچکو نه تښتېدم
ساده وم ، د تقدير له فيصلو نه تښتېدم

خبره چې د يار او د اغيار سره يوه شوه
زه هر وختې له داسې حادثو نه تښتېدم

ستا بې وفايي مې زړه تور کړی له هر چانه
گرم نه وم که له خپلو او پردو نه تښتېدم

ژوند کې په لومړي ځل ما جانان ته غصه کړې
لومړی ځل زه له خپلو حوصلو نه تښتېدم

خوب کې مې د نن سبا شيخانو حالات وليد
توبه مې له توبو شوه، له توبو نه تښتېدم

خلک بې پراته دي په دربار چې ډلې ډلې
گوهره زه ډېر لري له هغو نه تښتېدم

غزل

نور به زه له پاكه خدايه څه غواړم
ته چې زما نه شوې بل څه نه غواړم

عمر مې ټول ستا په خوښه تېر كړلو
اوس خو هغه ومنه چې زه غواړم

گوره د دنيا وړې دي نه يممه
مينه درنه غواړمه او زړه غواړم

نن بيا نا اميده شوم راستون كورته
ما خو وې د يار نه به نن خوله غواړم

څه گوهره نور به درته څه وايم
بس خو دښمنان دې واړه مړه غواړم

غزل

په ټول عمر کې ما دغه خطا کړې ده بس
چي مينه مې له تاسره رښتيا کړې ده بس

دا ولې مې تر اوسه نه هېرېږي هغه کس
هغه خو ماته يو ځلي خدا کړې ده بس

خدای خو دې زما په حال کړه يو واري جانانه
هر وخت مې ستا له پاره دا دعا کړې ده بس

زما د ژړا گانو او غمونو په بدل کې
جانانه تا له ما سره جفا کړې ده بس

سرونه مو له تنه بېلوي او راته وايي
یې تاسو کافران، تاسو گناه کړې ده بس

نه خوب وه، نه خدا وه نه خوښي وه نه مستي
په عشق کې ما گوهره صرف ژړا کړې ده بس

غزل

خپلي زندگۍ نه په تنگ شوی يم
ياره له ځوانۍ نه په تنگ شوی يم

زه څو دې د خلکو د خندا کړمه
بس ستا له يارۍ نه په تنگ شوی يم

نور دې د ژړا كيسه کي نه يم
نور دې له تگۍ نه په تنگ شوی يم

زه څو يې له بڼې شمري وويستم
بس له دې جينۍ نه په تنگ شوی يم

کله به له دې عذاب نه خلاص شم
ياره پرديسۍ نه په تنگ شوی يم

درد د زړه په خپلو وینو ليکمه
گوهره شاعري نه په تنگ شوی يم

غزل

ستاد سپيني خولې وعدې راته ياديږي
هغه تېري ورځي شپې راته ياديږي

لکه ستوری تر سهاره پوري وينس يم
ستا د نيمو شپو کيسې راته ياديږي

چې هر څو يې هېرومه ،هېرومه
هومره زياته خدای منې ،راته ياديږي

ستا د هجر درد مې زړه کي لا موجود دی
لا تر اوسه ها شيبې راته ياديږي

لکه شمع تر سهاره پوري سوځم
تويومه اوښکي مړې، راته ياديږي

ها، گوهر غريب به څنگه وي همزولو؟
نن خو ډېر بې اندازې راته ياديږي

غزل

لارو ته خیر گورم د اشنا لار رانه ورکه ده
خدايه په دې خلکو کي دتا لار رانه ورکه ده

د وخت په گردابونو کي يم هسي راگېر شوی
مخکي مخکي ځمه خو په شا لار رانه ورکه ده
حال مي د مجنون نه هم بدتر شو ستا په مينه کي
خيري گروان گرځم د صحرا لار رانه ورکه ده
هر څوک چي مي يار که ،اغيار جوړ شو ترې
يا زه يم بې وفا يا د وفا لار رانه ورکه ده
دا په وطن څنگه د غمونو باد رالوتی
ټول خلک زړېږي د خدا لار رانه ورکه ده
خدايه دې زلمو ته بس قلم په لاس کي ورکړې
د جهل توره شپه ده د رڼا لار رانه ورکه ده

زه گوهر افغان يم د سر ټيټول نه راځي
نه گورم دنيا ته د دنيا لار رانه ورکه ده

غزل

د خپل ژوند له تقدير سره خبري کړم
بيا ستا له تصوير سره خبري کړم

خوب مي لیده خوګ رانه هر څه واخلي
اوس يې له تعبير سره خبري کړم

کله ستا د ميني په خيالونو کي
"پاچا" شم له "وزير" سره خبري کړم

اوس خو مي ډېر لوړ دی سندرېز فکر
اوس خو له پامير سره خبري کړم

نه يربړم اوس له زولنو ځيني
يم لېونی شوی له زنځير سره خبري کړم

بيا گوهره ناست يمه غزل ليکم
بيا له خپل ضمير سره خبري کړم

غزل

بيا مي په زړه اوري نن يادونه د خپل کور
کيږي مي تر سترگو ديوالونه د خپل کور

هر ځای چي واپه ماشومان ووينم په لوبو
ذهن ته مي راشي زر گلونه د خپل کور

څوک چي مي د کلي له خوا راشي ورته خوښ يم
ورشم ترې نه وپوښتم حالونه د خپل کور

اوښکونه مي ډکي شوي لمبې لکه یتیم
ومي لیدل بیا نن تصویرونه د خپل کور

مه وینسوی دا مسافر ځوان دي وي ویده
ویني به شاید چېرته خوبونه د خپل کور

ډوب شې په سوچو کي بیا له ځان سره موسکي شې
بیادي رانژدې شول جوړ وختونه د خپل کور

کله چي راستون شم له روزگار ستړی ستومان
ډېر وکړم گوهره ارمانونه د خپل کور

غزل

خه په بې وفا باندې اوښتی یم
خلکه په بلا باندې اوښتی یم

نه مې خپلوي، نه مې پرېږدي بل ته
داسې په یو چا باندې اوښتی یم

نن مې اندازه د خوشۍ نشته هیڅ
نن په ورک اشنا باندې اوښتی یم

وار کوه د کړس خندا دې څار شمه
نن خو په ژړا باندې اوښتی یم

هره یوه ادا یې جوړوي غزل
د حسن په پاچا باندې اوښتی یم

نه گوهره اوس یې پرېښودی نه شم
اوس په دې گناه باندې اوښتی یم

غزل

نن مي چي جانان   راپوري وځندل
خدايگو ټول جهان   راپوري وځندل

ميني دي له عقل نه   وزگار کړمه
ځکه هر انسان   راپوري وځندل

کله چي مي اوښکو باندي لوند خيشت شو
خپل خيري گروان   راپوري وځندل

دومره بيمار زړه   درځيني تلي يم
ياره چي درمان   راپوري وځندل

پوی شومه چي خومره ارمانجن يم
کله چي ارمان   راپوري وځندل

زه چي په ژړا شوم، دروغ نه وایم
يار مي په ايمان   راپوري وځندل

خومره لېونی شوم گهر تا پسې
دا دې اوس خپل ځان   راپوري وځندل

تنهائي

پروڼ سهار مي ځان سره وعده کړې وه
 چي زه به دي بيا نه يادوم
 ته چي ما نه يادوي
 زه به هم تانه يادوم
 نوره خوشحاله زندگي تېروم
 نور خپل درسونه وايم
 ها بې وفا نه يادوم
 ستا تصويرونه مي وسوزل ټول
 د محبت هغه خطونه مي وسوزل ټول
 ستا نشاني مي ټولي ماتي کړلې
 ها په مريو جوړي شوې
 هغه اينې مي ټولي ماتي کړلې
 ماويل زه به تانه يادوم
 بيا ترمانښامه د ملگرو سره بوخت وم
 ته راته نه يادېدې
 خو
 کله چي تياره شوه
 شپې خپلي کمځۍ خلاصې کړې

ټول انسانان ويده شول
 په خپلو ځالو کي مارغان ويده شول
 زما د زړه دنيا کي
 تنه يي شور شروع کړ
 او د نورو ورځونه
 زياته را ياده شولې
 په توره شپه کي راته ته ښکارېدې
 په هريو ستوري کي مي ته ليدلې
 بله ډېره راته ته ښکارېدې
 سترگي مي ډکي شوې له اوبښکو گراني
 او د کاروان هغه يو شعر را ياد شو
 ورته گورم په کتوبي نه مېرېم
 تنه يي مي د جانان جامې اغوستې

پېښور، د شپې درې بجې

غزل

خيال و، تصور و، وسوسه وه او که ته وي؟
هيڅ نه و، د اوبو په سر خپه وه او که ته وي؟

ستورو کې، په لمر کې، په سپوږمۍ کې مې ليدلې
حيران وم چې دا ورځ وه او که شپه وه او که ته وي!

په هر غم، هره خونۍ او هره لار به راسره و
جانانه دا زما خپله سایه وه او که ته وي؟!

ستا نه وروسته ولي دغه ژوند راباندې بوج دی
د ژوند د تېرولو بهانه وه او که ته وي!

غزل

خپل ځان ته له ناکامه ځورېدم او ژړېدم
په سره اور د فراق کې سوځېدم او ژړېدم

ميني دې جنون ته رسولی وم جانانه
له ځان سره به هر وخت غږېدم او ژړېدم

تا چې به په تلو تلو کې په شا شا راکتلو
پرون په هغو لارو تېرېدم او ژړېدم

کله چې به تاته مخامخ شومه لاليه
له ډېري خوشحالی به خندېدم او ژړېدم

ياران چې به مي وليدل په څنگ کې د اغيار
زه به له غيرته شرمېدم او ژړېدم

ما چېرته په عشق کې خدا ونه کړه گوهره
هر وخت به له غمه کړېدم او ژړېدم

غزل

په هر مين به خامخا دا امتحان تېريږي
چې محبت کې به له گټې او تاوان تېريږي

ته ښه بې غمه په پاسته پالنگ خوبونه کوه
په ما غريب دلته اوږدې شپې د هجران تېريږي

ياره زموږ په خلکو څه عجب حالات راغلي
ځيني له سر تېريږي، ځيني له ايمان تېريږي

چا چې زموږ پښتون غرور ته سپک نظر کړی دی
هغوی په هر دور مختور له دې جهان تېريږي

ستا له جفا نه پس په دې خبره پوه شومه زه
چې په دنيا کې هم قيامت په يو انسان تېريږي

په دې ښه پوی شه چې دا ښکلي وفا نه پېژني
ځکه مرگ غواړي خو گوهر اوس له جانان تېريږي

غزل

تا په ټول ژوند راته د يار په سترگه ونه کتل
ما درته بيا هم د اغيار په سترگه ونه کتل

له کومه وخته چې مې ستا مينې ته ملا تړلې
بيا مي بل کار ته هيڅ د کار په سترگه نه وکتل

چا چې تېرى کړى زموږ په پاکه خاوره باندې
ما ورته چېرې د وقار په سترگه ونه کتل

پښتنو ځاى ورکړ دښمن ته، خو چې ټک يې ورکړ
دوئ ورته بيا هم د ښامار په سترگه ونه کتل

احساس څوک نه لري گوهر چې چېرته ژوند تېروي
گوهر هم دې ښار ته، د ښار په سترگه ونه کتل

غزل

بس چې په تا مي باور نه شو پاتي
 نور په هيچا مي باور نه شو پاتي
 ما ازمايلي دي په سخته كي ټول
 په هيڅ اشنا مي باور نه شو پاتي
 مينه، اخلاص په كې څوك نه پېژني
 په دې دنيا مي باور نه شو پاتي
 ستا په خدا كې هم د هوكه پټه ده
 ستا په ژړا مي باور نه شو پاتي
 ټولي قيصې دي چې دروغ كړې دي
 ستا په رښتيا مي باور نه شو پاتي
 تا چې د ژوند لاري جدا كړې له ما
 مرمه، په سا مي باور نه شو پاتي

غزل

نور دي له چمه کږه وړمه، ځمه
تاته وروستی سلام کومه، ځمه

هره خبر چي دا غيار په خوله کړې
زړه می غورځيږي له دې غمه، ځمه

تا چي د خلکو مخ کي ورتلم
درته په ژوند بيا نه راحمه، ځمه

اوس مې د زړه کورگی په تا اباد دی
اوس داسي مه وایه چي ځمه، ځمه

وطنه، څه وکړمه څار دي شمه
د څو کسانو له ستمه، ځمه

گوهره زړه مي له دنيا نه تور دی
نور دي په خدای باندي سپارمه، ځمه

يادونه: خدای خبر چيږي مي دا د مطلعې نيم بيته: تاته وروستی
سلام کومه ځمه: تر سترگو شوې وه، خو هره ورځ به مي خوله
راتله، هم هغه وه چي غزل مي کړو

غزل

خوب ، آرام، سکون دې نه وای خوچې ته وای
لوږه تنده بس چې څه وای خو چې ته وای

چې ته غوږ وای ما په مینه درته کړلی
څه کیسې چې مې په زړه وای خو چې ته وای

روڼه شپه وای د ستا لاس وای زما لاس کې
او یو بل ته په کاته وای خو چې ته وای

دا د شپو ورځو له جاله وای وتلي
بس ټول عمر په مزله وای خو چې ته وای

ها گوهر هم اخر لاړو چې ویل بې
څه به ښه وای څه به ښه وای خو چې ته وای

غزل

پخلا به شي، زما به شي جانان که خدای کول
پوره به مي شي يو ورځ دا ارمان، که خدای کول

گوره چي ډېر زر به د مظلوم لاسونه رسي
ددغو ظالمانو تر گړېوان، که خدای کول

دا چي مو په حال باندي خنديږي، خوشحاليږي
په دوئ به هم راځي دا امتحان، که خدای کول

دومره دي په حسن غرور مه کړه نازولې !
تېر به دي شي ډېر زر دا دوران، که خدای کول

زړه ته درنزدې کړه گوهر، ښکل يې کړه په مينه
ټول عمر به يې ياد وي دا احسان، که خدای کول

غزل

د يو چا په انتظار، تر ډېره وخته
يم تر اوسه ناقرار، تر ډېره وخته

په اوږدو او په ترخو شپو دهجران کي
پاتي شوی يم بيدار تر ډېره وخته

هسي يو ځل تا په شا وه، راکتلي
ما دي وڅارله لار، تر ډېره وخته

اې واعظه لږ ددې وضاحت وکړه
بنکلي نه کوي اقرار تر ډېره وخته

گرانې ستا هغه ترخې ترخې خبري
دا به ساتمه يادگار تر ډېره وخته

ډېر پخوا مي وه د توري خړپ ورکړی
بيا مي ونه ليد اغيار، تر ډېره وخته

چي مي يو ځل ستا دميني شراب وڅکل
زه گوهر ومه خمار، تر ډېره وخته

غزل

چېرته سره لېان او سپين رخسار او چېرته زه
 وخت کړو سره لري، چېرته يار او چېرته زه
 ياره ! مه پوښته د ژوند احوال مي مه پوښته
 چېرته ستا په مينه کي قرار او چېرته زه
 ته که امر وکړې له خپل سر نه هم تېر يم
 چېرته ستا له امر نه انکار او چېرته زه
 اوس به کوم دليل شمه غليم سره پخلا
 توبه مي ده خاونده دغه کار او چېرته زه
 نن مي د گوهر تپوس ترې اوکړلو، ويل يې
 چېرته بيا اوس هغه غريب خوار او چېرته زه

غزل

دا وړ خو د ميني سفر نه كيږي
تا سره خو گرانه، خبر نه كيږي

ستا د هېرېدو وعده مې ياده ده
صبر كنه، دومره خو ژر نه كيږي

مينه سر تېري غواړي ساده ياره
دا قيمار په بل يو هنر نه كيږي

يو د ستا فراق ته تم كېدى نه شم
نور مې له هيڅ شي نه خطر نه كيږي

هر خومره كه ژاړمه په تا پسې
ستا په سخت زړه ولې اثر نه كيږي

شېخه ! اوس د ميني دام كې گير يم
ته به رښتيا وايې، مگر نه كيږي

تا پسې له هره كار ه واته
دومره دې هم ترس په گوهر نه كيږي

غزل

يو زمري بند په زنځير کې راته ښکاري
ژوند ددې خوب په تعبير کې راته ښکاري

ستا تصوير د زړه د پاسه گرځومه
خپل تقدير په دې تصوير کې راته ښکاري

ستا د وصل شپه زما د قدر شپه ده
هر اميد په دې شوگير کې راته ښکاري

بد انجام د دې وطن د حاکمانو
د شهيد د مور په وير کې راته ښکاري

دا گهر څه خوا ديخوا سپړي نه دی
لوی کمال په دې فقير کې راته ښکاري

غزل

په لږو لږو اوبښکې تويوي، ژاري په چينغو
هغه چې مين زړه ازاروي، ژاري په چينغو

جانان زما تر مخ زما تصوير ټوکړې ټوکړې کړ
اوس هغه پرې تصوير بيا جوړوي، ژاري په چينغو

هغه چې زه يې هر وخت په سرو سترگو ژړولم
زما نه پس زما نوم يادوي، ژاري په چينغو

زما د مسافر زړگي ازار دې دريسې شي
چې مور دې په ملایانو گرځوي، ژاري په چينغو

لږ وپوښتئ پاچا نه چې د دې ذمه وار څوک دي؟
وړوکی يتيم مخ او سر وهي، ژاري په چينغو

چې ټول خلک ويده شي نو څه چل په گوهر کيږي
فرياد کړي، په سر خاوري بادوي، ژاري په چينغو

غزل

چې هر څو دي هېروم، نه مي هېرېږې
درته وبه خورم قسم نه مي هېرېږې

ملا مت به يم چې بېرته درته راغلم
خو زه څه وکړم صنم، نه مي هېرېږې

ستا په عشق کې يم دې حد ته رسېدلی
که هر څو راکوې غم، نه مي هېرېږې

اوس خو څه کوې چې نوم دي په جار اخلم
که مې سر پرې کا څوک هم، نه مي هېرېږې

ځکه خوښ يم د رقيب مخ کې يار ووې
ته يې ماته محترم، نه مي هېرېږې

عجيبه ده دا نو څه مانا چې وايې
اې گوهره نه درځم، نه مي هېرېږې

غزل

چې محبت کې لیونی شي سپری
په دغه وخت کې بیا سپری شي سپری

د مین هر څه وې د بل په لاس کې
د معشوقې د لاس بنگړی شي سپری

ځان سره سل رنگه سوچونه وکړي
خو د یار مخکې بیا گونگی شي سپری

ماته د مینې زور ډېر ښه معلوم دی
لمبه لمبه شي ، سپلنی شي سپری

کله د یو پردي سپري لپاره
له خپلو لري شي ، پردی شي سپری

خدای د یار غیر کې څه حکمت ینی دی
که وي سپین ږیری را زلمی شي سپری

چې د عشق ټولو مرحلو نه تېر شي
هله گوهر شي او غمی شي سپری
د رحمت الله درد د غزل په لیکه

غزل

زما په حال چې اوس خندا نه کوي ،خه به کوي
بي وفا يار چې مي اوس دا نه کوي .خه به کوي؟

دده د لاسه خو ما ټولي رشتې پرېښولې
هغه ظالم چې اوس وفا نه کوي، خه به کوي؟

د پله په خبر چې دې په نيمه لار کي پرېښولم
مسافر زړه چې مي ښيرا نه کوي ،خه به کوي

زما قاتل خو ددې وخت په انتظار کي ناست وو
زما په سر چې اوس سودا نه کوي، خه به کوي

يار يی د دده په مخ کي بل ته گوري بل ته خاندې
گوهر غريب چې اوس ژړا نه کوي،خه به کوي

ازاد نظم.....جرم

ډېره موده وشوله
 چې له خپل ځانه خفه شوی يم
 بس له جانانه خفه شوی يم
 هريو نفر راته پردی ښکارېږي
 له درست جهان خفه شوی يم
 ژوند مې دهغه مسافر غوندې دی
 چې خپل وطن نه لري، کور نه لري
 د خپل زخمي زړگي ټکور نه لري
 ټوله شپه داسې په ژړا تېره کړم
 لکه یتیم چې پلار نه لري مور نه لري
 ژوند مې تېرېږي داسې
 لکه دا ژوند چې وي را کړی چا قرضه کې ماته
 او زه لگیا يم هغه پور او باس
 نن په دې لټه کې شوم
 چې زما جرم څه دی او په څه خفه يم
 په هريو لوري مې د فکر اس ښه وځغلاوه
 بلا بلا سوچونه زړه ته راغلل

دا به د چا قصور د چا وجه وي؟
 دا به د هغه بې وفا وجه وي؟

نه نه

عشق او دردونه خو تر ټلې سره

ژوند او غمونه خو تر ټلې سره

نوبيا به څه وجه وي

دا د يارانو بې غوري کېدای شي

دا د ملگرو بې رخې کېدای شي

نه نه رښتيا اوس پوه شومه زه

زما يوازي جرم دا دی

چې دنيا نه لرم غريب يممه زه

غزل

خپل ځان ته له ناکامه ځورېدم او ژړېدم
په سره اور د فراق کې سوځېدم او ژړېدم

ميني دې جنون ته رسولی وم جانانه
له ځان سره به هر وخت غږېدم او ژړېدم

تا چې به په تلو تلو کې په شا شا راکتلو
پرون په هغو لارو تېرېدم او ژړېدم

کله چې به تاته مخامخ شومه لاليه
له ډېري خوشحالی به خندېدم او ژړېدم

ياران چې به مي وليدل په څنگ کې د اغيار
زه به له غيړته شرمېدم او ژړېدم

ما چېرته په عشق کې خدا ونه کړه گوهره
هر وخت به له غمه کړېدم او ژړېدم

غزل

درنه لوگى درنه قربان ، راپسي وبه ژارې
جانانه وبه كړې ارمان ، راپسي وبه ژارې

اوس مي په حال باندي خندا كړه هيڅ خبره نه ده
چي كله مې شم په ايمان ، راپسي وبه ژارې

تل به دي نه وي دغه سره لېان او توري سترگي
چي كله تېر دي شي دوران ، راپسي وبه ژارې

زه به د تلو اجازه دركړمه خو دومره واوره
ځي به دي اوبنكي په گريوان ، راپسي وبه ژارې

له ډېره كېره نه راگورې نه مي اخلې سلام
په خپلو كړو به شې پنبېمان ، راپسي وبه ژارې

دا د هجران اوږدې اوږدې شپې به په تا هم راځي
شمېرې به ستوري د اسمان ، راپسي وبه ژارې

دومره خو پوه يم چي گوهر به درته نه يادېږم
خو چي دروازي خپلې ديوان ، راپسي وبه ژارې

غزل

د زندگۍ پېريان کېنستي په ما
که د ځوانۍ پېريان کېنستي په ما

په خوله چي داسي گلې وږي وایم
ستا د خولگۍ پېريان کېنستي په ما

ټوله شپه خوب ترې نه کولای نه شم
د لېونۍ پېريان کېنستي په ما

ها غنم رنگ يار مي په منډه منډه
رارسوئ، پېريان کېنستي په ما

بې سره سر مي نه ټيټيري بل ته
د بندگۍ پېريان کېنستي په ما

ما وې د خلکو دي خرمن وويسته
وې د "کرسي" پېريان کېنستي په ما

گوهر چي هره خبر سپينه کوم
د شاعرۍ پېريان کېنستي په ما

غزل

دا چي له غصې نه تکه سره يې کليوالې
بيا په څه خبر باندي خفه يې کليوالې

مخ چي په پلو کي کله پټ کله ښکاره کړې
مه شرمېږه اوس خو لا وږه يې کليوالې

ترمي ترمي اوبښکي مي په مخ باندي رادرومي
خوب کي مي ليدلې چي ته مړه يې کليوالې

زه خو ستا له سترگو په دې کلي کي اوسېږم
اور شي راته کلي چي ته نه يې کليوالې

بيا دي جوړ همزولو سره کړی دی وړانی
راغلې له گودر لمده خيسته يې کليوالې

اوبښکي وچي کره، بس ومي ويل نه ځم درنه
ته خو په رښتيا ډېره ساده يې کليوالې

گوره دې گوهر ته يې له زړه نه ډېره گرانه
خوشحال يې ساته هر وخت نازوه يې کليوالې

غزل

ياره تېر په هېر کړه راپخلا شه بيا
وگوره په ناز او په خدا شه بيا

بس ومي ويل بيا به داسي نه کيږي
لاس د ميني راکړه بيا، زما شه بيا

يووار خو مي زړه ته درنژدې کړه ته
خير دى جانانه بې وفا شه بيا

غېږه راکړه، غېږه راکړه مرم درنه
هله د دردونو مي دوا شه بيا

خوبه د فراق په اور کي سوځمه
چېرته خو را پېښه په دې خوا شه بيا

لږ خو ته هم خپل گريوان کي سوچ وکړه
زه به درته شو وايم چي دا شه بيا

دلته د حق ژبي تړل شوې دي
حق ليکه گوهره او گويا شه بيا

يو ساعت

نن چې ښوونکې کله
دغه خبره وکړه

"په يو ساعت کې وي شپېته دقيقې"
نو ما په زړه کې ياره دا وويل

ښوونکې په دې نه دی خبر
چې ستا نه پرته په ما

دا يو ساعت لکه يو کال داسې وي
دا يو ساعت لکه يو کال داسې وي

غزل

خه پرې وشوه خدايه زما دلبر خوداسې نه و
هر وخت په چينغو ژاړي دا ځيگر خوداسې نه و
نه شور د ماشومانو شته نه نجونه ځي گودر ته
غمگين زموږ د کلي مازيگر خو داسې نه و
نسيم د صبح دم نشته شبنم په سرو گلونو
ويجاړ زموږ د کلي سپين سحر خو داسې نه و
هر څوک دی وار خطا، خير د خپلو ځانو غواړي
زموږ د رنگينو بنار پېښور خو داسې نه و
نن هر چا دي زړې جامې اغوستې خفه گرځي
نکريزي په لاس نه لري، اختر خو داسې نه و
چي گورم لاس تر زنې حيران ناست وي په سوچو کې
خوشحال به و، خندل به يې گوهر خو داسې نه و

پېښور، ۹۱۱۱۹.

يادونه: پېښور د لړ او بر پښتنو گډ ټاټوبي دی او ډيرو افغانانو
دلته خاپوړي کړي او روزل شوي، دا شعر ما هغه وخت ليکلی وه
کوم وخت چي د پېښور حالات ډېر خراب وه او په هره هفته کي به
يوه يا دوه چاودني کېدلې.

غزل

ته رانه لارې بې وفا شوې په خدا خدا کي
زه لاس تر زني شومه پاتي په ژړا ژړا کي

دتا راکړې د سبا وعده به کله راځي
کلونه ووتل جانانه دې سبا سبا کي

خوک به دي وويني محبوبې ځواني مرگه به شې
بيا چي رانه شې داسي پته په بېگا بېگا کي

نور دي له سپين مخ او سرو شونډو نه توبه کومه
هسي نه کفر ته مي وباسې خطا خطا کي

پام، هسي نه مړ شم، هسي نه خون مي واخلي
راگوره مه داسي نځرو داسي ادا ادا کي

شېخه رانده نه يو په بنو او بدو بڼه پوهېږو
خلک دي وغولول ډېر پدې تقواتقوا کي

په بل وطن کي مسافر دی، له ډېر وخت نه گوهر
چي هېر يې نه کړې يادوه يې په دعا دعا کي

غزل

نه کيږي جانانه خامخا سترگي در اوږي
مه راځه په مخه چي زما سترگي در اوږي

مه توروه نوري دغه توري بلا سترگي دي
اخر به له نظره شې بلا سترگي در اوږي

هره يوه خبرچي درقيب دله په خوله کړې
خوډبه ډک محفل کي په ژړا سترگي در اوږي

گل اودشبنم غوندي رشته د موده ترمخ گلې
دا ځکه خو په تلوتلو کي په شاسترگي در اوږي

مړه شې د سرو شونډو سره مه راوځه بڼارته
اې کابلۍ پېغلې د هرچا سترگي در اوږي

جانانه په گوگل کي مي زړگي شي په ټوپونو
کوم وخت چي دغماز دا بې حيا سترگي در اوږي

ته چي لويه لارکي له هغې نه خولگۍ غواړې
څه کوې گوهره د دنيا سترگي دراوړي

غزل

خه په بې وفا باندي اوښتی يم
خلکه په بلا باندي اوښتی يم

نه مي خپلوي، نه مي پرېږدي بل ته
داسي په يو چا باندي اوښتی يم

نن مي اندازه د خوښۍ نشته هيڅ
نن په ورک اشنا باندي اوښتی يم

وار کوه د کرس خدا دې څار شمه
نن خو په ژړا باندي اوښتی يم

هره يوه ادا يې جوړوي غزل
د حسن په پاچا باندي اوښتی يم

نه گوهره اوس يې پرېښودی نه شم
اوس په دې گناه باندي اوښتی يم

غزل

روغ او لېبوني راته يو شوي دي
خپل دي که پردي، راته يو شوي دي

نيسي مي لمني ورتلی نه شمه
گل سره اغزي راته يو شوي دي

بيا مي رقيبان د يار په خوله باندي
له کلي نه شري، راته يو شوي دي

دخپل ژوند تېرولو ته مي نه پرېږدي
اوس خپل گاونډي راته يو شوي دي

وطن په غريو نيولي انداز دا ووې!
خدایه، خپل بچي راته يو شوي دي

گوهره بيا مي دا خلک په مينه کي
دار ته خپژوي، راته يو شوي دي

پېښور

غزل

په زړگي غمونه نه وای او جانان وای
چې د ژمي اوږده شپه وای او جانان وای

د کوم لوی سیند کناره وای او جانان وای
په اسمان شنه زرغونه وای او جانان وای

چې تر مرگه پوري مست وای او نشه وای
دا دنیا یوه میکده وای او جانان وای

د ځواني رباب مو غېږ کې وای نیولی
د ژوندون خوږه نغمه وای او جانان وای

کاشکي یو ځل داسي شوي وای گوهره
د ژوندون شېبه شېبه وای او جانان وای

نظم

ما درته وېل دې ښارته مه راځه مه بيا
 ما درته وېل دې ښارته مه راځه مه بيا
 دلته اوس خلک محبت نه پېژني
 هر خوانفرت دی، څوک الفت نه پېژني
 هيڅوک دشونډو عبادت نه پېژني
 فکرونه مړه دي څوک غيرت نه پېژني
 ما درته ويل دې ښارته مه راځه بيا
 دلته اوس ميني په دولت خرڅېږي
 دلته حسيني په دولت خرڅېږي
 اوس ددې ځای نه سم ځنگل جوړ شوی
 دانسان ويني په دولت خرڅېږي
 مادرته ويل دې ښارته مه راځه بيا
 دلته هر خوا کونډي يتيمان ژاري
 په چيغو سر دي بير سري ماشومان ژاري
 دلته اوس هر خوا ځان ځاني خوره ده
 هر څوک په خپل وير په خپل ځان ژاري
 ما درته ويل دې ښارته مه راځه بيا
 اوس هغه ښکلي خلک نشته دلته
 هغه سپېڅلي خلک نشته دلته

هغه چي ته به نازېدلې پرې باندي
 اوس هغه تللي خلک نشته دلته
 زموږه چم زموږ گودر چا په گولو ویشتلې
 زموږ جومات زموږ گودر چا په گولو ویشتلې
 زموږ دکلي په حجرو کي د باروتو بوی دی
 زموږ ماښام زموږ سحر چا په گولو ویشتلې
 مادرته ویل دې ښار ته مه راکه بیا
 مادرته ویل مسافری کي ښه یې
 وطن نه لري پر دیسی کي ښه یې
 څه چي در رسي د خدای شکر کوه
 بس په دې خپله غریبۍ کي ښه یې
 زما دي نه منل بیا راغلې
 اوس در په در خاوري په سر گرځه
 په خپل وطن کي مسافر گرځه
 مادرته ویل دې ښار ته مه راکه بیا

گوهر، پېښور ۱۰۸۰۳۱۲

غزل

خه په مينه او ادا، پټ پټ وځاندي
راته وگوري اشنا، پټ پټ وځاندي

ها شېبه په محبت کي خومره خوند کړي
په ژړا شي روسته بيا، پټ پټ وځاندي

هغه تېري ورځي شپې چي ورپه زړه کړم
سرکړي نېکته بې وفا، پټ پټ وځاندي

هله پوی شم چي مي حال خومره بدتر دی
چي تېرېږي څوک په ما، پټ پټ وځاندي

زما اوښکي هيڅ اثر په جانان نه کړي
ما چي ويني په ژړا، پټ پټ وځاندي

په بيگا چي ترېنه خوله واخلم گوهره
راته وگوري سبا، پټ پټ وځاندي

غزل

ياره زما په حافظه کې ساه پيدا شي
چې راياډ شي په سينه کې ساه پيدا شي

ته چې کله په ايینه کې ځان ته گوري
خومره خوند کړي، په ايینه کې ساه پيدا شي

ستا سرې شونډې، انگي په کې ښکاريږي
د شرابو په پياله کې ساه پيدا شي

خدايه ته خو يو خوشال بيا راپيدا کړي
چې په ټوله زمانه کې ساه پيدا شي

چې په مرو سترگو وروگوري جانانه
راژوندی شي، په مرده کې ساه پيدا شي

ستا په ياد کې چې گوهر کله شعر ليکي
د غزل هر مصره کې ساه پيدا شي

غزل

له خوشالۍ او له خدا نه شوم محرومه، اشنا
چې بند شوم ستا د دغه تور اوربل په لومه اشنا

د وصال ورځې دې خوږې دې لکه شات و شکر
د هجر ورځې دې ترڅې دې تر زقومه اشنا

زړه مې په تا پسې رنځور دی او درمان مې ته بې
چې درنه مې نه شه، زر کوه رادرومه اشنا

په نورو لارو باندې نه ځمه، گمراه به شمه
يو ستا د کور لاره ده ماته رامالومه اشنا

د يوسفی حسن خاونده بس دی راشه کنه
کړي انتظار به دې گوهر غریب تر کومه اشنا

غزل

يار! په خپل ځان نه پوهېږم دغه څه راباندې وشول
دا په چا پسې ژړېږم، دغه څه راباندې وشول

هر يو چل مې په زړه وکړ، چې تا هېر کړمه جانانه
نه صبرېږم، نه صبرېږم، دغه څه راباندې وشول

هغه يو کس بس يو ځل، بې وفايي راسره کړې
اوس له مينې نه يريږم، دغه څه راباندې وشول

ليونتوب نه دی نو څه دي، چې کوڅه کې دې روان يم
له خپل ځان سره غږېږم، دغه څه راباندې وشول

نن مې ځان ته ژړا راغله، په خپل ځان مې زړگی وسو
د نارنج غونډې زيږېږم، دغه څه راباندې وشول

هره شپه دې په فراق کې، لکه شمع تر سهاره
ويلي کېږم او سوځېږم، دغه څه راباندې وشول

هله زر شه پسې لاړ شه، جانان راوله گوهره
په ايمان لېونی کېږم، دغه څه راباندې وشول

غزل

تا په خدای باندې سپارمه، درنه ځمه
بس يو وار دې ښکلمه، درنه ځمه

د ژوندون او د ځواني غوندې به ځغلم
نور صنمه، تا پرېږدمه، درنه ځمه

که هر څومره منتونه راته وکړې
درنه ځمه، درنه ځمه، درنه ځمه

دا په ما باندې دې کومه بلا کړې
ټوله ورځ درته راځمه، درنه ځمه

په والله چې زړه مې چوي، زړه مې چوي
ستا له غمه، له ستمه، درنه ځمه

ته به راشې مابه بیرته درېخلا کړې
په دې هیله په دې تمه، درنه ځمه

چې ته نه یې نو په دې دنیا به څه کړم
بس گوهره درنه مرمه، درنه ځمه

غزل

نه مي شي گذران لېونی کېږم
ياره په ايمان لېونی کېږم

ډېر راته ياد شوی نن
راولی جانان لېونی کېږم

زړه مي په لمبو سوزي
واړوه چشمان لېونی کېږم

ستا په لتون گرځم تل
خيري مي گرېوان لېونی کېږم

تا چه سترگي توري کړې
اوس مي ده گمان لېونی کېږم

تا پسي رنځوريمه
ته مي شه درمان لېونی کېږم

زه گوهر، سپيرې دنيا ته
ډېر يم حيران لېونی کېږم
(د قيصر اړېدي په طرحه)

غزل

مانښام د سيند په غاړه او سحر د سيند په غاړه
زه گرځمه يوازي اوس اکثر د سيند په غاړه

چې کله مې په زړه ستا د غمونو چپې راشي
راووځمه او کېنمه بهر د سيند په غاړه

جانانه ستا تصوير زما په زړه کې داسې ښکاري
ته راشه او لږ وگوره دا لمر د سيند په غاړه

چپې چپې چپې چپې چې د ساحل په خوا رادرومي
په غېږ کې مې ورتينگ کړي زر دلبر د سيند په غاړه

ته ورشه د خپو غېږ ته ځان واچوه گوهره
پيدا به نه کړې هيڅکله گوهر د سيند په غاړه

غزل

په زړگې مې ستا غمونه لکه غرونه
ورمه دا درانه بارونه لکه غرونه

را تاو شوې دې زما او د جانان نه
رواجونه، ديوالونه لکه غرونه

زه د عشق په سمندر یم ورگډ شوی
دې په مخ کې مې موجونه لکه غرونه

زما خیالونه، ارمانونه، امیدونه
لکه غرونه، لکه غرونه، لکه غرونه

د دنیا هر یو ستم ته یې ملا ورکړه
پښتانه لري کلک زړونه لکه غرونه

د حکمت او محبت گوهر په کې دي
ای گوهره ستا شعرونه لکه غرونه

د یوه نامعلوم شاعر د غزل په لیکه

غزل

څنگه چې انسان په کایناتو کې راځېر دی
داسې مې دا زړه ستا په خیالاتو کې راځېر دی

مرگ غواړي له خدایه او له ژونده سترې شوی
دلته هر سړی داسې حالاتو کې راځېر دی

اغیار مې اوس په خپله چالاکی کې رانښتی
مچ دی خدای وهلی او په شاتو کې راځېر دی

لا هم د خپل ځان پېژندلو ته وزگار نه دی
دومره دا انسان په مجهولاتو کې راځېر دی

ساده دی، وفادار دی او په مینه بڼه پوهیږي
یار بس د گوهر دغو صفاتو کې راځېر دی

غزل

په ځان مې حرام کړي دي خو بونه ستا په سر
زه وړمه اوس د خلکو منتونه ستا په سر

پام، چې مې په نیمه لار کې پرې نږدې جانانه
ما یښي له رقیب سره شرطونه ستا په سر

زما د قتلولو په نیت هم که خواله راشي
شیندم به زه گیلې گیلې گلونه ستا په سر

ستا په یارانې کې شوم له خپلو، پردو لري
راکړي راته هر چا جوابونه ستا په سر

ته خویې واللہ که په کیسه کې یې جانانه
گوهر بیالیونی دی کړي جنگونه ستا په سر

نظم

(دا نظم يو چاته ډالۍ و)

تاته به ياد وي کنه
 خوماته اوس هم ياد دي
 اوس هم چي شپه شي انسانان ويده شي
 په خپلو څالو کي مارغان ويده شي
 د مور په غېږ کي ماشومان ويده شي
 خوزه لکه خزان وهلې څانگه
 چه د سپيره باد سره والوزي
 لکه يو سترې مسافر چي کور نه لري
 لکه يتيم چه پلار نه لري مور نه لري
 داسي يوازي او تنها پاتي شم
 سترگي مي ډکي شي د اوبنکو
 په ژړا پاتي شم
 او رايا ديري هغه تېر وختونه
 هغه

ستا خوږې خبري
 ها د زرکي په شان
 پستي پستي خبري
 هغه چه شپه به شوله
 او زما ماشوم هيلو به

د تصور دنيا کي
لکه واره ماشومان

د تا په وړاندي به مي
زخمي ځيگر کېښود
او تا به په مينه مينه
زما دا ماشومه اروا
په ناز و خندوله
بيا به دي وژړوله
تاته به ياد وي کنه
خو ماته اوس هم ياد دي
يوه شپه تا وويل
ډېر دي په مينه او ادا وويل
که زه چيري په لوی سفر لاره شم
تا د ماشوم ژوندون نه
لکه "وړانگه" د لمر لاره شم
نو
تاته به ياد بېرېم کنه؟
ما درته وويل نه
زه به تانه يادوم
ته لږ حيرانه شولې
بيا پريشانه شولې
او په غټو غټو تورو سترگو دي
په مينه مينه ماته وکتل

ما درته کټ کټ وځنډل
 ته څومره ساده کوچۍ يې
 زما د زړه دنيا يې
 څومره نښايسته کوچۍ يې
 زه به تانه يادوم ځکه
 د يادېدو د پاره
 خو هېرېدل شرط وي
 خوزه تا هېرولى نه شم
 هو دا منم چه هېروم به دي له وخته سره
 خو دا مي وعده ده چه به تر مرگه پوري تا يادوم
 تاته به ياد وي کنه
 خوماته اوس هم ياد دي

غزل

شمارلي يې په تا د اسمان ستوري او که نه !

زړه ووايه چې بنكلي دي سر زوري او که نه !

په ما خو ساډوبي راځي چې يار ته مخامخ شم

ستا څه حال وي ملگريه زړه دي بنوري او که نه ؟

بيا به د خاطر غوندې جانان په لاس کې راشي

ته صبر چې په شا باندې راگوري او که نه

که دلته حالات داسي وه يوه ورځ به ته گورې

چې کاني په وطن باندې را اوري او که نه

زه چې له کلونو کوم سړي ته غزل ليکم

گوهره خدای خبر هغه يې گوري او که نه !؟

غزل

حسن به لري خو وفا نه لري
بنکلو کې دا کار دی چې دا نه لري

مه یرېړه ټینګه غېړه راکړه ، یار
مینه ناروا او روا نه لري

دا د هجر شپې خومره اوږدې شولې
ژوند مې جوړ د وصل سبا نه لري

زه دې د عالم د تماشې کړمه
تا دې خدای گلابه رسوا نه لری

هر خو که دې بد راسره کړي دي
خیر دی کنه راشه ، پروا نه لري

دا گوهر که ټوله دنیا ولري
هیڅ نه دی جانانه چې تا نه لري

غزل

په دار څړپړي هره ورځ يو سر په ښاريه کې
غوغا وي هرې خوا ته جوړ وي شر په ښاريه کې

کمزوري په کې نه اوسي ، کمزوري ترې نه ټنښتي
اوسپړي اوس يوازي زورور په ښاريه کې

خدای خبر د کوم غم دروند خادر يې در اغوستی
فرق نه کيږي د غم او د اختر په ښاريه کې

دا زړه مې په دې دومره لوی جهان کې په تنگ شوی
چې نه مې شته عالمه خپل دلبر په ښاريه کې

تر اوسه يې د خپل طبيعت ملگری پيدا نه کړ
گوهر غريب گرځيږي در په در په ښاريه کې

غزل

ستا سرې شونډۍ اننگي غواړي
گوهر مست دی او مستي غواړي

هر څوک کله ستا یاري غواړي
هر څوک دغه خوشالي غواړي

زړه او عقل مې په جنگ دي اوس
اوس دا دواړه ازادي غواړي

شاعري کله اسانه ده ؟
دا خو ويني د زړگي غواړي

یو بیت

پریردئ چې مړ شم د جنت په دروازه کي مړ شم
خدای خو دي وکړي چې د خپل یار په کوڅه کي مړ شم

غزل

د بڼدي مرغه په خير تيروم بند، ژوند
 بې له تا جانانه نه راكوي خوند، ژوند
 زما ژوند خو بس يو خو ساعته ژوند و
 زما ژوند خو وه هغه ستا په مړوند، ژوند
 دا خو ستا مينې رسوا كړم سپوږمۍ مخيه
 كنه ما لره د لمر غوندي څرگند ژوند
 زما زړه ستا د بڼو په غشو غوخ دی
 زما ژوند لكه ستا زلفې فكر مند، ژوند
 ته چي دغسي خوږې غزلي ليكې
 خداى دي مې مه كړه گوهره ياره ژوند، ژوند

دوه بيتونه

د ستا په سپين مړوند باندي د خوب په اميدونو
 رسېږمه نور زه تر لېونتوب په اميدونو
 زما همخولي خپلي تماشې كړي او مزې كړي
 په ما غريب تېرېږي زلميتوب په اميدونو

غزل

اې مه کوه زموږ په ارمانونو باندي لوبي
جانانه ناروا داسي په زړونو باندي لوبي

دا ستا په گلابي مخ باندي ياره خولې راغلې
که پرځه د سبا کړي په گلونو باندي لوبي

د خپل ژوند پروا نه لري چي مينه کي صادق وي
کوي لکه پتنگ په سرو اوروونو باندي لوبي

يو څو کسان له ژوند او محبته منکر شوي
کوي د انسانانو په مرگونو باندي لوبي

گوهره دروغجنه ته بې غمه مين نه بې
چي مينه کړي هغه کړي په سروونو باندي لوبي

غزل

ته پرېږده چې بې غمه شم ويده لکه ماشوم
جانانه لږ د ستا په زنگانه لکه ماشوم

تا چې د فراق درنې خپيرې په مخ راكړې
ژپيرې په سلگو سلگو مي زړه لکه ماشوم

ستا د خوږو سرو شونډو خوږو پسي ژپيرم
جانانه ستا يارۍ كي شومه زه لکه ماشوم

هر كله چې تاته مخامخ شمه لاليه
شرميرې او غورځيرې مي دا زړه لکه ماشوم

راشه راپخلا شه او بيا ټينگه غېږه راكړه
خفه يې داسي هر وختي په خه لکه ماشوم

بلہ ورغ بہ خیر دی پہ رضا باندي خولہ درکرم
گوهرہ یارہ ضد مہ کوه تہ لکھ ماشوم

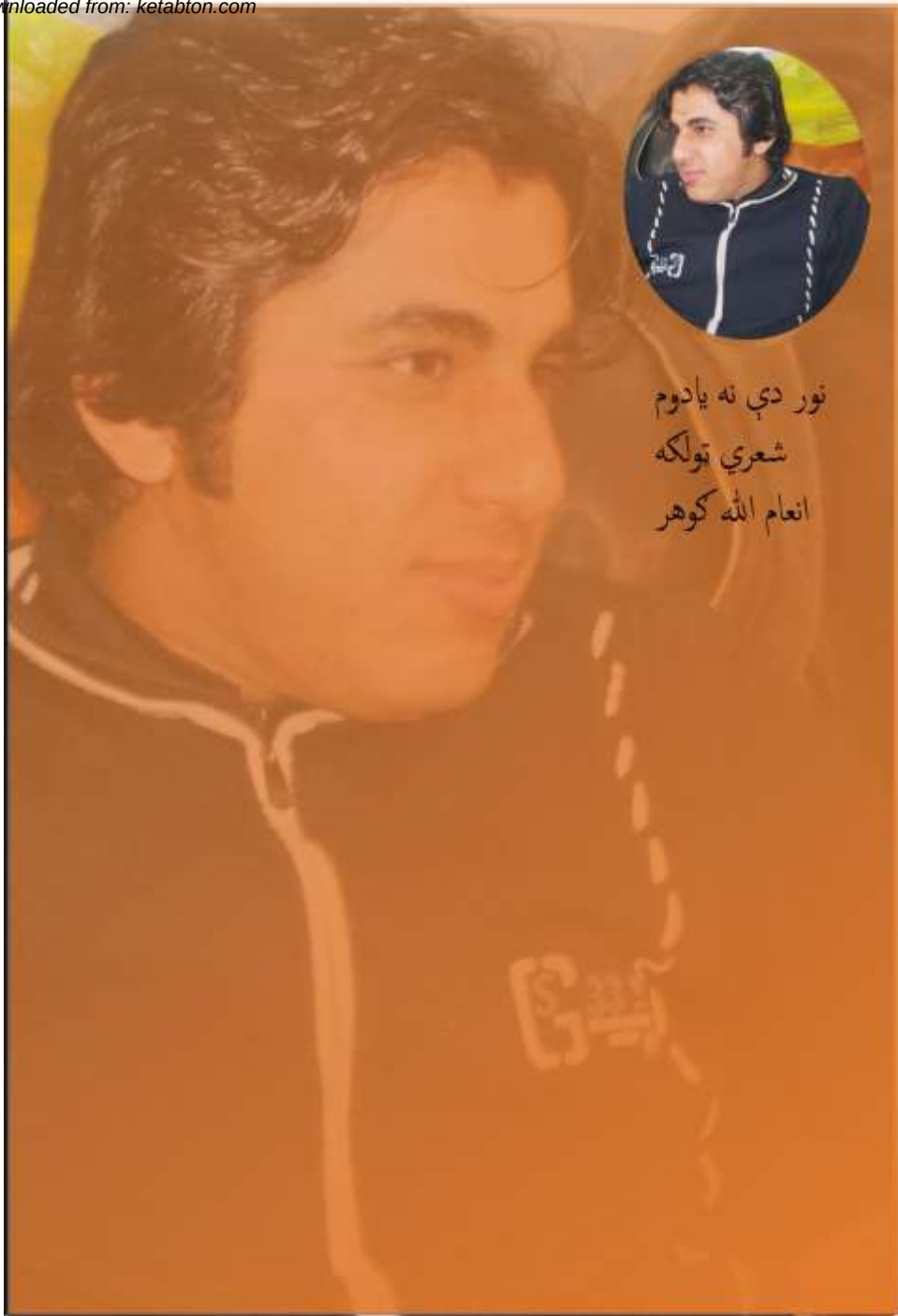
خلوریزہ

چہ کلہ شور شی ستا د تورو زلفو
پہ ما بل اور شی ستا د تورو زلفو
پہ خپلو زلفو مہی مضبوط وترہ
کہ زہ مہی تور شی ستا د تورو زلفو

پای

نور دې نه يادوم
شعري ټولګه
انعام الله کوهر

Get More e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com - Digital Library